

ΟΙ ΗΡΩΕΣ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

“Ο ΤΡΑΓΙΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΛΕΑΝΔΡΟΥ,”

Γιατί ἐνεμάζεται και «Πύργος τῆς Κέρης». Μιά Τευρκική πορδόςαις. Ἡ ἀραία Σουλτανετίλα και τὸ ρεζίι. «Πύργος τῆς Πανούκλας». Τὸ τραγικώτερο κτίριο στὴ ρομαντικώτερη τσεπέσια. Ὁ γιαντζὴ Ἀραβίνης Βουλάρδος και ἡ παράξενη ἴσφι- ρία του. Ζωντανὸ μέσα σὲ τάφε! Τὸ φητισμένο πορδένφο. Ὁ ἔθανος τοῦ Βουλάρδου, κλπ.

ΝΑ ἀπὸ τὰ ὑψηλότερα προύστια τῆς Κων- στατινουπόλεως εἶνε και ἡ Χρυσουπόλις (τὸ Σκοῦταρι), ποὺ ἔξειδωλάνει κοντὰ στὴ θά- λασσα, σὰν πλούσιο μετάρζιο μαντῆ, τίς βάλλες τῆς, τὰ πολυχρώμα κίτσια τῆς, τὰ μαύρα κισαρίσια τῆς, τίς πλατύφυλλες συ- κιάς τῆς, τοὺς ἄσπρους μιναρέδες τῆς... Πρὸ τῆς Χρυσουπόλεως, στὸ μέρος ἔπου ἡ Ἀσιατικὴ ἀκτὴ προχωρεῖ πρὸς τὴ θάλασσα, σὰν γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν Εὐρώπην, ἀκρι- βῶς ἀπέναντι στὸ παλιὸ Σουλτανικὸ Σεράγι, γίνεταὶ νὰ βγαίη ἀπὸ τὰ κίματα ἓνα λευ- κό σημεῖο. Εἶνε ἓνας χοντρός τετράγωνος πύργος, «Πύργος τοῦ Λεάνδρου». Στὸν πύργο αὐτὸν δὲν ἔ- πάχει καμμιὰ ἀρχαίωση. Οἱ Τούρκοι τὸν ὀνομάζου- «Κίς Κουλέσι», δηλαδὴ «Πύργος τῆς Κόρης», γιατί ἔχει και αὐτὸς τὸ ὄνομα τοῦ: Λένε δηλαδὴ ὅτι ἓνας Σουλτάνος εἶχε μιὰ κόρη ἀίωμορρη σὰν ἀνοικιστικὴ μέγας. Ὁ Σουλτάνος θέλωντας νὰ μάθῃ τὸ ῥηζικό τῆς κόρης του, ἐπροσάλασε ἓνα Χαλδαῖο μάντι, διά- σκησὸ σὲ ὅλη τὴν Ἀνατολίη, και τὸν ἐρώτησε ποιά θὰ ἴταν ἡ τύχη τῆς πολυαγαπημένης του Ἰσιέ. Καὶ ὁ μάντις, ἀφοῦ ἐσημειολεῖστικε τ' ἄστρα, ἀπάντησε ἔτσι :

— Πρὶν περάσῃν δεκακοχτὸ ἀνοίξεις, ἡ κόρη θὰ διαγκωθῇ ἀπὸ φαρμακερὸ φεῖδι και θὰ πεθάνῃ!... Ὁ Σουλτάνος ἀνατόχισσε, και λησιμονώνας τίς ἐντολές τοῦ Κορανίου, θέλωσ νὰ πολεμήσῃ τὸ κι- σμετ, τὸ περσιωμένο τῆς κόρης του και νὰ τὴν σώ- σῃ... Ὅλοι οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ Σεραγίου, ὅλες ἡ χωκίτισσες τῆς Αἰδέης, βάλθηκαν νὰ φυλάνε τὴν Ἰσιέ ἀπὸ τὸν κίνδυνο ποὺ τὴν ἐφοβόριζε... Μὰ ὁ Σουλτάνος δὲν εἶχε ἴσχυα κ' ἔχιστο τὸν πύργο αὐτὸ, ἔκλεισε μέσα τὴν Ἰσιέ κ' ἔβαλε γύρω φύλλικες νὰ φρονοῖν ἀίωμορρη. Οἱ τοῖχοι τοῦ πύργου ἕσαν ψη- λοὶ και μόνο ἀπὸ τοὺς φεγγίτες τῆς κορυφῆς ἴστανε φῶς...

Ὁ Σουλτάνος εἶχε ἀπαγορεύσει σὲ ὅλους, μὲ ποινὴ θανάτου, τὴν εἰσοδο στὴν κατοικία τῆς κόρης του. Μόνο ἡ σκλάβες τῆς ποὺ τὴν ἴσμερτοῖσαν, εἶχαν δι- καίωμα νὰ μπαίνουν. Ὁ διστιχισμένος πατέρας ἐνόμιζε ὅτι ἔτσι κρα- τοῖσε τὴν κόρη του σὲ ἀσφάλεια ἀπὸ κάθε κίνδυνο... Πέρασαν χρόνια δλόζηρα. Ἡ Ἰσιέ ἴταν τότε δεκακοχτὸ χρονόν. Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ μέρα θὰ ἔτε- λειωνε ἡ φοβερὴ προδησία, ποὺ εἶχε τάξει ὁ Χαλ- δαῖος μάντις και ἡ Σουλτανουλίθ θὰ ἴταν ἐλευθέρη νὰ βῆ ἀπὸ τὴ φυλακὴ τῆς και νὰ πάη στὸ Σε- ραγι, ὅπου ἔστωναν τίς κίμαρες τῆς και τῆς ἐτοι- μάσαν μεγάλη ὑποδοχὴ...

Ἄλλὰ ποὺς μορεῖ ν' ἀντισταθῇ στὶς θέλησεις τῆς Μοίρας και νὰ τίς μεταώσῃ;

Ἡ τελευταία ἐκεῖνη μέρα ἴταν κάλοκαιρινή, ποὺ δ- ρεστί, και ἡ Ἰσιέ ποὺ δῖφασε πολὸ, ζήτησε φροῖτα νὰ δροσιστὸ τὸ στόμα τῆς. Μὰ σκλάβη τῆς ἔφερε ἓνα καλὴν γεμάτο σῖκα, σκεπασμένα μὲ φρέσκα φύλλα.

Ἡ Σουλτανουλίθ, μογερωμένη ἐπάνω στὸ δίδαν, ἄπλωσε τὸ χέρι τῆς γιὰ νὰ πάρη ἓνα σπόδι. Ἐξαίφνη ὅμως μιὰ οἰχία, κρημνιστὴ ἀπὸ τὸ σκόφουλο, πεπτεῖ σφριφίζοντας, τὴλυτῆτα γύρω ἀπὸ τὸ λαγονόδι πορτάου τῆς κόρης και τῆς διαγκώνει τὴ φέλλα!... Ὑ- στικρα ἀπὸ μιὰ ὄρα, ὅταν κατὰ τὴ σινηθία τὸ Ὁ Σουλτάνος ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν θυγατέρα του, τὴν βόριξε νεκρή! Καὶ ἀπὸ τότε ὁ πύργος αὐτὸς ἐπῆγε τὴν ὀνομασίαν τοῦ Κίς-Κουλέσι...

Σήμερα, οἱ Σοφροὶ τοῦ τοῖχου κισαρίζουν θλι- θενά τὴ θάλασσα ποὺ κολαεῖ τὰ χρυσογιάνα κίματα τῆς στὰ πόδια του. Στὶς ἐπάλλξεις του κίναςαι σιατωκίτης δὲν φανέτα, στοὺς φεγγίτες του κανένα ἀνθρώπινο πόσω- πο. Ἡ σιδερένια πόρτα του εἶνε κατῶλειστικὴ, σὰν σφραγισμένη γιὰ πάντα... Ἡ βάρξες ποὺ περνοῦν ἀπ' ἐκεῖ, ἀπομακρύνου- νται μὲ δυσπιστία και οἱ ἐπάλλεις τοὺς κισαρίζου- μὲ φρεῖν τὸν πύργο αὐτὸ, ὁ ὅποιος ἐν τούτοις σχετίζεται μὲ τὸν ποιητικὸ ἀρχαῖο ὄνομα τοῦ Λεάνδρου και τῆς Ἡρούς και μὲ τὴ

συγκλητικὴ ἱστορία τῆς Σουλτανουπόλεως Ἰσιέ. Ἰδοὺ ποιά εἶνε ἡ αἰτία τῆς φρεῖς αὐτῆς :

Τὸ χτίριο αὐτὸ ὑψηρε, στὸν καιρὸ τὸν Σουλτάνου, Πύργου τῆς Πανούκλας! Ἡ εἰαυρὴ Πανούκλα, ὁ βουθωνικός λαός, ἡ τρομερὴ Πανούκλα! Νὰ μιὰ λέξι ποὺ ἀντήχει ἀκόμη και σήμερα στὶς πόλεις τῆς Ἀνατολῆς σὰν πένθημη κωδονοχορσία!... Στὰ χρό- νια ἐκεῖνα, κάθε θήσκημια εἶχε τὸ νοσοκομεῖο τὸν πανωλοβήταν στὴν Κωνσταντινουπόλη. Γιὰ τοὺς Τούρκους τέτοιο νοσοκομεῖο ἴταν ὁ τραγικὸς αὐτὸς πύργος!...

Ἀμέσως μόλις ἓνας πιστός τοῦ Μωάμετ ἐπροσβάλετο ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀρρώστεια, γινόταν ἀντιτεῖμενο φρεῖς ἀπὸ τοὺς ὄμοιους του. Τὸν ἔπαρταν διὰ τῆς βίας ἀπὸ τὴν οικογένειά του, τὸν ἐδιω- χαν μὲ ξυλιές ἀπὸ τὴν πόλη και τὸν ἔφεραν στὴν παραλία...

Ἐκεῖ, τὸν ἐπετίμενε ἓνα καιά... Ὁ διστιχισμένος ἀρρωστος, μὲ τὰ μάτια μισοκλειόμενα, μὲ τὰ μὴλῃ τοῦ σώματος λίσσασα και κατῶχλομα, ἔσφιζταν σὰν φρομισμένος σκίλος... Οἱ χωροφύλακες ἀπειράκριναν μὲ ξυλιές ἀπὸ κοντὰ του κ' αἰτούσε τοὺς συγγενεῖς του. Ἀραῖαν ἔπειτα τὸν ἀρρωστων και τὸν πετοῖσαν σὸν ἀζηρητο ὄμα στὰ καιά, τὸ ὅποιο ἔφερεγε ἀμέσως γιὰ τὴν Ἀσιατικὴ ἀκτὴ... Ἡ σιδερένια πύλη τοῦ πύργου ἀνοικῖταν και κατέπεσε τὸ μελλοθάνατο. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες ἡμέρες ἡ και φρεῖς, θὰ τὸν ἐβγαῖαν πτόμα, γιὰ νὰ τὸν ριξοῦν στὴ θάλασσα τοῦ Βοσπόρου!...

***

Μέσα στὸ φοικαλόε αὐτὸ πύργο, μαζὸ μὲ τοὺς πα- νολοβήταν, ἔσαν ἀνθρωπος ὕλης στὸ σῶμα, ἐγενεῖς στὴν καρδιά του, μεγάλος στὸ μυαλό, ἓνας ὑπέροχος ἀν- θρωπος, κλειστικε μὲ θέλησί του, γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ ἔ- ναν ἐπιστημονικό σκοπό.

Ὁ γενναῖος αὐτὸς ἐπιστήμων, ποὺ ζῶσε στὴν Κων- στατινουπόλη, ἴταν Ἕλλην. Κεφαλωνίτης τὴν κατα- γωγῇ, ὀνομάζετο Ἀρσένιος Βουλάρδος και ἴταν ἄ- τρεός, παθολόγος. Ἡ ἱστορία εἶνε πολὸ ἐνδιαφέρουσα :

Ὁ δόκτορ Βουλάρδος εἶχε κάνει μιὰ περιεργὴ ἀνα- κούσινα στὶς ἱατρικὰς ἀκαδημίες τῆς Εὐρώπης. Ἰσχυ- ρίετο οὐτὸ ἡ γολέρα και ἡ πανούκλα δὲν ἴταν κοληπι- κές. Ἡ ἀκαδημία ἀπῆλθον ὅτι δὲν παροδίζοντα τὴ θεωρία του και ὁ Βουλάρδος ἐπεισμοσε και ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποδείξῃ πειραματικῶς, κλεινόμενος στὸν Πύργο τῆς Πανούκλας και προσφρίζοντας θυσιά τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτό του. Θέλωσε ν' ἀποδείξῃ χωρὶς ὅτι ὁ ἀνθρώπος μορεῖ νὰ προφυλαχθῇ ἀπὸ τὴν ἀρρώστεια.

Οὔτε ἡ σιδερένια τὸν φύλον, οὔτε τὰ παρακάμια τὸν συγγενόν, οὔτε τὰ κλάματα τῆς γυναικας του και τὸν παιδιόν του μπόρσαν νὰ κλισῖοντα τὸν γιαντζὸ ἀπὸ τὴν ἀπόφασί του... Τὸ μορφαῖο καιά γιντορῖσσε ἔ- πανο στὰ νερά τοῦ Βοσπόρου. ἴταν καιρὸς ἀκόμη νὰ μεταβιθῇ τὴν παράτολμη ἀπόφασί του. Ἀπὸ μακρὸν τὸν καλοῖσαν και τὸν ἰξέτησαν νὰ ξαναγιορῖση στὴν Πόλη. Ἄλλ' ὁ Βουλάρδος ἐπέμενε. Μῆρες στὸ καιά και λίγες στὸν τρομερὸ πύργο τοῦ θανάτου. Ὅταν ἡ βαρεῖα πόρτα τοῦ πύργου ἀνοίξε, ὁ γιαντζὸς ἐμπῆκε μέ- σα μὲ θάρρος. Γιὰ πρώτη ἴσως φορά, ἀπὸ δύο ἀιδεῖς, βῆμα σταθερὸ και ἀσφαλές ἀντήρησε κάτω ἀπὸ τοὺς ὄλους τοῦ πύργου.

Ἐκεῖ, γλοιοὶ κ' ἀετῶλισμένοι οἱ ἐτοιμοθάνατοι κειτόνταν μέσα σὲ μολυσμένες τρώγλες. Ἐπάνω σὲ μορκαλισμένα σπώθια ἴταν ἔξυλιόμενοι ἀνθρωποι, ποὺ φανόνταν σὰν πτόματα. Βαθεῖα ἀνα- στενάγματα ἀνέβαιναν πρὸς τὸν οὐρανὸν...

Μόλις εἶδε τὸ θέμα ἐκεῖνο, ὁ γιαντζὸς ἐστημάτην. Ἐβαλε τὸ χέρι στὴν καρδιά του, γιὰ νὰ πρῆνῃ τὴ συγκρίσῃ του, ἔσκηψε πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς, ποὺ ἔσφιζταν στὰ πόδια του, ζητοῦντες ἔλεος... Γιὰ τοὺς τρεῖς πτότους κοῖνους ἀετῶλιστικὰ τὸ κεφάλι. Γιὰ τὸν τεταρτό, ἓνα μορκαλόε νέο, εἶπε :

— Αὐτὸς θὰ ζῆση!

Και πράγματι, ὁ Κεφαλὴν γιαντζὸς τὸν ἔσωσε. Ἐτοῖ ὁ νέος ξαναγιορῖσε στὴν Κωνσταντινουπόλη και διαχωρεῖ τὴν ἐγ- γυμοσίση ποὺ ἐνοιωθε γιὰ τὸν φιλάνθρωπο ἐπιστήμονα. Μέσα στὸν πύργο ὁ Βου- λάρδος ἐφράστικε ἀκατά- βλητα, μὲ θάρρος. Βόριξε νέα θεραπειτικὰ μέσα κ' ἀπὸ ἐκατό διστιχίτες, ποὺ εἶχε χυ- τῖσει ἡ τρομερὴ ἀρρώστεια, ἔσωσε ἐκασιδίο. ἴταν ἀληθινὸ θαῖμα!... Ὅλη τὴν ἡμέρα ὁ Βουλάρδος ἐπῆγανε ἀπὸ τὸν ἐνα

ΑΠΟ ΤΑ ΞΕΝΑ ΦΥΛΛΑ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ο μεγαλειότερος και ο καλύτερος πολύτιμος λίθος

Πρό όλιγων εβδομάδων μεταφέρθη στο Λονδίνο από την Αυστραλία ένα όπάλι, το όποιον είναι, κατά τους ειδικούς, ο μεγαλειότερος και ο άριστος από όλους τους πολύτιμους λίθους, που υπάρχουν στην ύψηλι. Το όπάλι αυτό εινε μαύρο, έχει μήκος 6 1/4 εκατοστών του μέτρου, πλάτους 5 εκατοστών και βάρος 232 καράτιν. Θεωρείται μοναδικό στον κόσμο, όχι μόνο για το μέγεθός του και για την εκθαμβωτική του λάμψη, αλλά και για την ποιότητα των ανταναγών του. Ο Λονδρέζος χρυσόχοος που το άγγρασε, ελήφθησε 10,000 λίρες στεργίνες (3.750,000 δραχμές), υπολογίζει δε ότι θα το πουλήσει τουλάχιστον 20,000 λίρες.

Πρόκειται να σημειωθεί ότι στην Αυστραλία εκצρατεί η πρόληψη ότι τα μαύρα όπάλια φέρνουν ευτυχία στους κατόχους των.

Μία προίκα κωδωστερημένη

Όταν χρωστήη ή τύχη και σ' έναν άνθρωπο, αργά ή γρήγορα θα του δώσει.

Πριν από 30 χρόνια ένας νεαρός Τσεχοσλοβάκος, ο Σάντρο Λάζκο, είχε παντρευθή μια χωρικομένη νέα, την Μιχ Χίλοβας, η οποία μαζί με την προίκα της είχε κωδάλισει στο σπίτι του σιζύγου της και μερικά παλιά βιβλία, που τα είχε κληρονομήσει απ' τον πατέρα της. Ο σιζύγος της δεν ήταν καθόλου βιβλιόφιλος και χωρίς καιν να κωτάξη τα βιβλία, τα κλείδωσε σ' ένα ντουλάκι, όπου έμειναν 30 ολόκληρα χρόνια.

Τελευταίως όμως, οι σιζύγοι Λάζκο, επειδή τα οικονομικά τους δεν έπιγαίνουν καλά, αναγκάστηκαν να μετακλήσουν σ' ένα διαμέρισμα μικρότερο και οικονομικότερο. Τότε θυμήθηκαν τα βιβλία και αποφάσισαν να τα πουλήσουν για να πληρώσουν τα έξοδα της μετακίνησης.

Φώναξαν λοιπόν ένα παλαιοβιβλιοπώλη και του τα έδειξαν. Έκείνος γοήφωσε τα μάτια του από έκπληξη και θαυμασμό όταν τ' αντίκρισε και τους πρότεινε να τ' αγοράσίη για 100 κορώνες. Ο Λάζκο όμως, για καλή του τύχη, αντίληφθη των θαυμασμών του παλαιοβιβλιοπώλη και υπομείσθη. Πήγε λοιπόν και ρώτησε έναν βιβλιοπώλη, ο οποίος μόλις άκουσε τους λόγους του πρότεινε να τ' αγοράσίη για 8,000 κορώνες.

Όλα τα βιβλία, τα κλείδωσε σ' ένα ντουλάκι, όπου έμειναν 30 ολόκληρα χρόνια. 'Αλλ' ο Σάντρο και πάλι δεν τ' έδωσε. Σημειώσθηκε αυτή τη φορά έναν βιβλιόφιλο, ο οποίος του είπε ότι αξίζει τουλάχιστον 100,000 κορώνες! Γιατί ήταν βιβλία πανάρχαια και σπανιστά. Μεταξύ αυτών ήταν ένα από τα πρώτα βιβλία που έτύπισε ο Γουτεμβέργιος, όταν ανέκλυψε την τυπογραφία, ένας τόμος από την πρώτη έκδοση των έργων του Σαικσπείρ και πολλά αντίτυπα των 4 φερσίων του Λορδού, της πρώτης έκδοσης.

Ο Σάντρο Λάζκο ήθε κατόπιν τούτων σ' απεναντήσσει με τους αρχαιοπώλες του έξοτερου και τέλος, πρό όλιγων εβδομάδων, έπώλησε τα βιβλία του σ' έναν Αμερικανό βιβλιόφιλο για 179,000 δολάρια (13,500,000 δραχμές)...

Μία περιεργος σύμπτωση

Πρό όλιγων εβδομάδων από Καζοφροδικείο του Μάντσεστερ, στην Αγγλία, εξελέγησαν ως ένοχοι για την ίδια δίκη, κάποιος έμπορος, μίστρο Μπρόουκεν νόουαϊ, και ή σιζύγος του 'Ελισάβετ. Στην Αγγλία, ως γνωστόν, έχουν και ή γυναίκες το δικαίωμα να εκλέγονται ένοχοι. Πρώτη φορά όμως συνέβησε να εκλεγούν ένοχοι για την ίδια δίκη δύο σιζύγοι.

Κάποιος δημοσιογράφος πήγε κατόπιν αυτού στον διάσημο Άγγλο συγγραφέα Τζορτζ Μπέρναρ Σόου και ζήτησε τη γνώμη του για την σύμπτωση αυτή:

— Εξελέγησαν ένοχοι και ο σιζύγος και ή σιζύγος; είτε ο Σόου. Τότε έχω απόλυτη πεποίθηση πως το άραυτό αυτό δικαστήριο δεν θα εκδώσει ποτέ απόφαση άμφωφρονον!...

Ένα τεράστιο κούρε

Στην τελευταία Ιαπωνοαμερικανική Έκθεση που έγινε στην Σεβίλλη της Ισπανίας, κάποιος μεγάλο καντεροστάσιο της Κορέας έξέθεσε ένα τεράστιο κούρε μήκους 2 1/2 μέτρων, διαμέτρου 42 εκατοστών του μέτρου και βάρους 90 κιλών!

Μετά το τέλος της Έκθεσης ζήτησε ν' αγοράσίη το τεράστιο αυτό κούρε κάποιος Άγγλος πολυεκατομμυριούχος, ο οποίος έχει μια πολύ περιεργη συλλογή από τα μεγαλειότερα παγάρια και ποικα.

Τον έπρολάβε όμως και το άγγρασε για 2,000 πεσέτες (27,000 δραχμές) κάποιος μεγιστάν Ισπανός, μοναχός, καπιτιστής, ο οποίος και το εκάτισσε σιγά σιγά μέσα σ' δύο εβδομάδες!

επιθανάτιο στον άλλο, εξεταζοντας την πορεία της αργώσεως τους, δινοντάς τους φάρμακα, παρηγοώντάς τους, μιλώντάς τους στην ψυχή με τη γλώσσα της αδελφικής συμπάθειας...

Σε μιάν άωρη είχε το τραπέζι της έργασίας του. Έκει, στην άώμηση καμαρούλα του, κλεινότανε το βράδυ για να καταγράψη τις έπασημονικές παρατηρήσεις του και τις σκέψεις που κατείχαν το πνεύμα του... 'Ανθρώπος δυνατής θέλησης ο Κεραϊλωνίτης αυτός, εύρισκε διαρκώς νέες δυνάμεις για να φέρη σ' τέλος τη μεγάλη άποστολή του...

***

Σαράντα μέρες είχαν περάσει από τη στιγμή που ο Ιεροφάντης της Έπιστήμης είχε μητή μέσα στη φουλή εκείνη του Θανάτου... 'Αν και ήταν σ' συνεχή έπαρη με την επιδημία σ' όλες της τις μορφές και όλους τους βαθμούς, έν τοίσιος κατώφλιαν να διατηρηή την ύγεια του. Είχε άποδείξει με τον πιστικώτερο τρόπο ότι ή πά νόσος δεν ήταν μεταδοτική, άρακι να ξέρη κανείς να προσφύλαγεται... Στο μέλλον ποώς θα υποφύσει να το άνηθή αυτό;...

Το βράδυ της τεσσαρακοστής ήμέρας—δύο και όλα τ' άλλα βράδια—οί φίλοι του γιατρού και ή οικογένειά του είχαν συγκεντρωθή στην ταράτσα ενός παραθαλάσσιου σπιτιού της συνοικίας Σταυροδρομίου, που ήταν άνωκρη στον «Μέγα του Λεάνδρου», για να περιμένουν το σινηθιαμένο σήνσημα, την έμπαρνια δηλαδή του φωτός στο στενό παραθαλάκκι, στην κορυφή του Πύργου, όπου βρισκόταντο το καμαράκι του γιατρού. Το φώς αυτό έσήμαινε πως ο γιατρός ύγαιανει.

Ο ήλιος είχε δώσει κατακόκκινος πίσω από τους θόλους και τα έλατα του Σουλτανικού Σεραιίου. Είχε νυχτώσει και το φώς άσπυρσε να φανή. Η άνησυχία είχε άρξισει να κλιστριάη μέσα στις ψυχές των συγγενών και φίλων του γιατρού και ή όνη ή σιωπή διερχότανε την άγονία τους...

Έτέλος, το παράθυρο έφωτίσθη. Ο γιατρός ζούσε άζωμη. Η λάμπα εκείνη ήταν το σήμβολο της ζωής του. Ο θάνατος δεν μπορούσε να σβήση την πρώτη, χωρίς να σβούσθη και ή δεύτερη...

Ζούσε λοιπόν ο άγαπημένος τους! Και ή χαρά έγίνισσε τις καρδιές όλων... Έσήμαναν μεσάνυχτα και το φώς εξακολούθησε να φέγγη. Και οι άνθρωποι στην ταράτσα εξακολούθησαν να κωδεντάζωναν και να γελούν...

Η νύχτα περνά γλήγορα στην 'Ανατολή... Η λάμπα έφεγγε άζωμη. Ποτέ άλλοτε δεν είχε μείνει τόσο πολύ εκεί. Πρώτη ή γυναίκα του Βουκάροδου είχε κάνει την άνησυχιστική αυτή παρατήρηση... 'Επειτα, το συλλογιστήσαν και οι άλλοι...

Άπεσφύθησαν ήσυχια να κωμωδούν... Το άλλο βράδι μεσάνυχταν πάλι στην ταράτσα, αλλά το φώς του πύργου δεν φάνηκε... Έπέρασαν τα μεσάνυχτα, έπέρασε όλη ή νύχτα και το φώς δεν φάνηκε καθόλου. Το παράθυρο έμεινε κατακόκκινο!...

***

Την άλλη μέρα μετέφεραν τον Άρσενιο Βουκάροδο στο Σταυροδρομίο... Ήταν κατακοιμημένος, άδύνατος, σκεδόν νεκρός από την κοίραση. 'Αλλ' ή Πανόλης δεν τον είχε προσβιάσει... Μόνο το μαρμόφημο εκείνο κλισίωμα και ή σινηθιαμένη του περιβάλλοντος είχαν εξασθενήσει το σώμα του σ' βαθμό κωδινάνου... Έχρησε όμως, γιατρούτην, έπέλαβε τις δυνάμεις του και ήταν περιφανος γιατί κατώφθησε ν' άποδείξη ότι και ενάντιον της τροικερής Πανούλιας ύτάραξι θεραπειά και άζωμη ότι ή αργώσσεια γίνεται άκίνδυνη όταν ξέρη κανείς να προσφύλαξη.

Η ζωή του Κεραϊλλνος έπιστήμονος είχε γεμάτη από τέτοια παραινέματα άλτροισμού και αυτοθυσίας. Έχρησε χρόνια πολλά και πέθανε, πιώμενος απ' όλα τον έπιστημονικό κόσμο, στη Λορσθή της Γερμανίας.

Ο ΙΣΤΟΡΙΟΛΟΓΗΣ

ΤΟ ΑΝΘΡΩΠΟΜΕΠΟΡΙΟ

ΠΟΣΟ ΑΞΙΖΕΙ ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

Πόσο αξίζει ένας άνθρωπος; Μερικοί φιλόσοφοι βεβαίουν ότι δεν αξίζει τίποτε, ενώ πολλοί άλλοι πάλι υποστηρίζουν ότι αξίζει περισσότερο από ό,τι μπορεί να φαντασθή κανείς.

Μόσσοο κάποιος Έσφολας δημοσιογράφος, ο οποίος περιώδετες τελευταίως στην Αραβία, δημοσίευσε στην έφημερίδα τον τίς έντιπισίες του από την άνθρωποπωραά της Χερζάκης. 'Ός γνωστόν εκεί ενεργείται άζωμη έμποριο δούλων.

Στην άνθρωποπωραά λοιπόν της Χερζάκης ένας άνδρας νέος πουλιέται 70-75,000 Γαλλικά φράγκα (225,000 δραχμές). Ένας άνδρας από 25 έτων και άνω αξίζει 50,000 Γαλλικά φράγκα.

Όσον άφορξ τις γυναίκες, μιά γυναίκα νέα πουλιέται 25,000 Γαλλικά φράγκα (75 χιλ. δραχμές) και μιά γυναίκα ήλιωμένη 12,000 Γαλλικά φράγκα, το πολύ!...

